

N:o 89.

Af herr **Ollas A. Ericsson**, om ändring af § 14 riksdagsordningen.

Uti 14 § riksdagsordningen stadgas: »Valrätt tillkommer inom den kommun, der han bosatt är, en hvar i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad man, hvilken antingen eger eller med stadgad åborätt innehafver fast egendom på landet eller i stad till ett taxeringsvärde af minst ett tusen riksdaler, eller för lifstid eller för minst fem år arrenderar jordbruksfastighet till taxeringsvärde, ej understigande sextusen riksdaler, eller ock erlägger till staten bevillning för en till minst åttahundra riksdaler uppskattad årlig inkomst.»

Att ofvannämnda stadgande för valrättens utöfning anses orättvist, icke blott af de under strecket stående utan ock af många valberättigade, deröfver torde ingen med skäl förundra sig, då många bland desse dels genom ofvannämnda stadgande, dels genom fastighetsvärdenas oupphörliga sjunkande förlorat en rättighet, hvilken de förut innehaft, under det desse i likhet med andra samhällsmedlemmar äro skyldige att så väl direkt som indirekt utgöra skatt till stat och kommun äfvensom med en icke ringa uppoffring deltaga i landets försvar; men vid ett tillfälle, då det gäller att utse representant i Riksdagens Andra Kammare, som äfven för dem är af stor betydelse, äro de ej ens bevärdigade att aflemna en valsedel.

Vid tiden för den nya representationsförändringen torde denna bestämmelse blifvit antagen under det föregifvandet, att de så kallade lägre klasserna till följd af en dåvarande dålig skolundervisning befunno sig på en låg ståndpunkt med afseende på bildning, ehuru äfven vid denna tidpunkt ingalunda röster saknades, hvilka kraftigt protesterade mot valrättens inskränkning. Nu deremot äro förhållandena med afseende å upplys-

ningen helt annorlunda, hvadan man också allt kraftigare får höra uttalas den åsigten, att nämnda valcensus bör sänkas eller helre helt borttagas.

För min del är jag dock af den åsigten, att tidpunkten för denna sistnämnda reform, eller allmänna rösträttens införande, icke ännu är inne; men har derjemte den öfvertygelsen, att man genom streckets sänkning till en skäligen utöfvade rättvisa mot en aktningvärd klass af medborgare och äfven dermed gaf en sporre för den sedlige och omtänksamme, obemedlade ynglingen att genom flit och arbetsamhet förskaffa sig en bergad utkomst i fosterlandet, under skyddet af fria och rättvisa lagar, samt derigenom förebygga sociala missnöjen och ett af de förnämsta vapnen ryckas ur händerna från samhällsupplösande folkuppviglare.

Lagstiftningen inom andra länder, t. ex. i Norge, England och Tyskland, mana också Sveriges lagstiftande församling till efterföljd i afseende på denna sak.

På grund af hvad jag nu anfört vågar jag vördsamt föreslå,

att 14 § i riksdagsordningen må erhålla följande förändrade lydelse:

Valrätt tillkommer inom den kommun, der han är bosatt, en hvar i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad man, hvilken antingen eger eller med stadgad åborätt innehafver fast egendom på landet eller i stad till ett taxeringsvärde af minst fem hundra riksdaler, eller för lifstid eller för minst fem år arrenderar jordbruksfastighet till taxeringsvärde, ej understigande tre tusen riksdaler, eller ock erlägger till staten bevillning för en till minst fem hundra riksdaler uppskattad årlig inkomst.

Om remiss till konstitutionsutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1889.

Ollas A. Ericsson.

Häruti instämma:

Anders Olsson.

P. Truedsson.

Nils Nilsson.